

LANDSKAPSSTYRELSENS FRAMSTÄLLNING
till Landstinget med förslag till landskapslag
angående ändring av landskapslagen om jakt.

Den allmänna utvecklingen inom jakt- och viltvården har medfört behov av att i vissa avseenden komplettera landskapslagen om jakt (10/65). Förutom nämnda kompletteringar föreslås vissa ändringar av lagteknisk natur. Ändringarnas natur och närmare motivering därför anges nedan i detaljmotiveringen. Vid den senaste ändringen av jaktlagen(53/78) gjordes endast vissa ändringar beträffande jakten på hjortdjur, vilka ändringar betraktades som de mest brådskande. Att de nu föreliggande ändringsförslagen inte då framfördes berodde på att jaktvårdsföreningarna ännu inte fått taga ställning till dem.

Detaljmotivering.

3 och 4 §§. Enligt 3 § 1 mom. tillkommer jakträtten på landskapet tillhörigt område i princip endast landskapet. Det ankommer på landskapsstyrelsen på grund av dess ställning såsom landskapets allmänna förvaltningsmyndighet (2 § 2 mom. självstyrelselagen) att avgöra på vilket sätt landskapets jord- och vattenområden skall användas. Rätten att bestämma huruvida, på vilket sätt och av vem jakt skall bedrivas på landskapet tillhörigt område utgör ej något undantag härvidlag.

I 4 § anges vissa undantag från den grundprincip som gäller enligt 3 §. Sålunda stadgas att envar av landets inbyggare äger rätt att jaga på landskapet tillhörigt område om fråga är om vattenområde som är beläget i saltsjön utom byarågång, eller om markområde som icke hör till viss lägenhet, i sistnämnda fall dock endast under förutsättning att området icke innehas av någon under särskilda villkor. En ytterligare förutsättning för att rätt att utöva jakt skall föreligga är att jakt ej på grund av bestämmelser i annan lag är förbjuden.

Det finns ett rätt betydande antal mindre holmar, klippor och skär som tillhör landskapet utan att utgöra delar av lägenheter eller självständiga lägenheter och där jakt kan bedrivas. I regel idkas endast vårjakt på sjöfågel från dylika holmar. Eftersom just denna jaktform med hänsyn till de speciella förhållanden under vilka jakten utövas är den som fordrar den kanske största uppmärksamheten från samhällets sida är det med tanke på bl.a. övervak-

ningen och planeringen av sjöfågelskyddet otillfredsställande att en så vidsträckt jakträtt som för närvarande gäller skall få råda. Som jämförelse kan nämnas att här avsedd "allmän" jakträtt även förekommer i riket, där den dock kan upphävas eller inskränkas genom förordning (4 § jaktlagen, FFS 290/62). Genom exempelvis förordningen den 12 maj 1967 om fiske och jakt inom staten tillhöriga Aspö-Virolahti skärgårdsområde (FFS 225/67) har nämnda jakträtt inskränkts såtillvida att den blivit beroende av tillstånd. I Sverige förekommer däremot ingen på lag grundad allmän rätt till jakt på sådana områden varom nu är fråga, utan rätten till jakt därstädes är beroende av de generella tillstånd regeringen kan medge beträffande visst område eller de tillstånd som meddelas av vederbörande länsstyrelse i enskilda fall (2 § 3 mom. lagen om rätt till jakt, SFS 1938:274). I Sverige förekommer dessutom ej vårjakt på sjöfågel och i riket är denna jakt mer begränsad än här.

Med hänsyn till det anförda föreslår landskapsstyrelsen att berörda lagrum ändras så att all jakt på landskapets mark- och vattenområden blir beroende av tillstånd, som skulle ges i fråga om visst område antingen i form av generellt tillstånd eller såsom tillstånd i enskilda fall, varvid i sistnämnda fall närmast skulle bli fråga om upplåtelse av jakträtten på nämnda områden till jaktvårdsföreningarna. Avsikten med den föreslagna ändringen är således att skapa bästa möjliga garantier för att jakten skulle bedrivas på de från övervakningens och fågelskyddets synpunkt lämpligaste holmarna. Avsikten är inte att försämra den obesuttna jägarkårens möjligheter till jakt.

Ändringen av ifrågavarande lagrum föreslås genomförd så att 4 § upphäves. Härvid bör 3 § kompletteras med en hänvisning till de begränsningar, som kan råda beträffande rätten att förfoga över jakträtten, och vilka kan följa därav att egendomen såsom i 4 § stadgas "av någon under särskilda villkor innehavas". Bestämmelsen syftar på det förhållandet att det kan finnas särskilda avtal eller bestämmelser beträffande jakträtten på områden som avsatts t.ex. för sjöfarts- eller naturvårdsändamål eller vilka upplåtits i stöd av 9 § landskapslagen om fiske (39/56).

21 §. Paragrafens 2 mom. bör ändras så att hänvisningen kommer att avse naturvårdslagen (41/77) i stället för den numera upphävda naturskyddslagen (33/24).

23 §. Det är för närvarande tillåtet att vid jakt på älg använda drivande hund. Ej heller existerar - såsom beträffande jakten på rådjur - några bestämmelser rörande vilket slag av hundar som får användas. Till förekommande av det hetsande av villebrådet som

eventuell användning av större hundar skulle innebära, föreslår landskapsstyrelsen att drivande hundar med en mankhöjd överstigande 28 centimeter ej skall få användas vid älgjakten. I praktiken skulle bestämmelsen innebära att som drivande hundar finge, såsom vid jakt på rådjur och hjort, användas endast taxar. Däremot skulle liksom för närvarande kopplade och ställande hundar få användas oberoende av storlek. Den föreslagna ändringen innebär ett förenhetligande av bestämmelserna beträffande användningen av hund vid hjortdjursjakt.

Landskapsstyrelsen föreslår att bland de jaktbara bytesarterna i 1 mom. skulle medtagas även årtä och kricka under tiden 1.9 - 31.12. Detta motiveras med att höstjakten i den omfattning den bedrivs icke synes påverka stammarna av dessa arter.

För att förhindra en från viltvårdssynpunkt oönskad etablering av arterna mårhund och fälthare i landskapet, föreslås jakttid på dessa arter hela året, varvid drivande hund skulle få användas under tiden 1.10 - 31.1. Enligt paragrafens 3 mom. kan landskapsstyrelsen om synnerliga skäl föreligger bevilja person som ej är bosatt i landskapet rätt att utöva så kallad vårjakt på sjöfågel. Innan tillstånd beviljas skall vederbörande jaktvårdsförening beredas tillfälle att avge utlåtande.

I anledning av en lagmotion (nr 11/1976-77) hemställde landstinget den 18 april 1977 hos landskapsstyrelsen om en utredning beträffande ändamålsenligheten av att överföra ovanangivna dispensbefogenhet från landskapsstyrelsen till jaktvårdsföreningarna. På grund av hemställan har landskapsstyrelsen undersökt jaktvårdsföreningarnas inställning till frågan, varvid det framkommit att nio jaktvårdsföreningar ej önskar någon ändring av de gällande reglerna medan fem jaktvårdsföreningar anser att dispensbefogenheten bör överföras. Två jaktvårdsföreningar har överhuvud ej besvarat landskapsstyrelsens förfrågan i ärendet, varför således elva av landskapets 16 jaktvårdsföreningar synes vara tillfreds med de regler som nu gäller.

Enligt landskapsstyrelsens uppfattning utvisar de erfarenheter som vunnits under den tid systemet med dispensgivning varit i kraft entydigt att dispenserna bör ges av landskapsstyrelsen och ej av jaktvårdsföreningarna. För detta talar bl.a. behovet av enhetlighet i bedömningen och särskilt de minskade jaktvårdsföreningarnas knappa personella och ekonomiska resurser; således samma skäl som föranledde landskapsstyrelsen att föreslå införande av de i saken för närvarande gällande bestämmelserna. Således förenar sig landskapsstyrelsen i flertalet jaktvårdsföreningars uppfattning

att någon ändring av ifrågavarande regler ej är önskvärd.

För att förenhetliga vårjakten föreslår landskapsstyrelsen att 23 § 3 mom. ändras så, att jakt under tiden 15 mars - 25 maj endast får bedrivas av person som har sin i lagen om befolkningsböcker (FFS 141/69) avsedda hemort inom landskapet Åland. Med anledning av att landskapsstyrelsen bör beredas tillräckligt med tid att avgöra ansökningar om tillstånd till vårjakt föreslås även att 23 § 3 mom. kompletteras med en bestämmelse med innebörden att ansökningarna skall vara landskapsstyrelsen tillhanda senast den 31 januari det år jakten är avsedd att bedrivas.

25a §. Landskapsstyrelsen föreslår att det skall möjliggöras bildande av s.k.fågelskyddsområden med landstigningsförbud för viss tid. Skyddsförordnandet skulle utfärdas av landskapsstyrelsen på anhållan av markägare. Skyddet av den häckande sjöfågel-faunan är den kanske största uppgiften för naturvården i skärgården. Den föreslagna bestämmelsen skulle ge den enskilda markägaren större valfrihet. För närvarande finns det nämligen inte några andra skyddsmöjligheter än de som anges i naturvårdslagen och vilka med hänsyn till de förhållanden varom är fråga ofta innebär en onödigt sträng reglering.

26 §. I paragrafens 1 mom. uppräknade arter bör för uppnående av konsekvens med bestämmelserna i 23 § kompletteras med fiskmåls.

29 §. Paragrafens 2 mom. föreslås ändrad så att även bevis över annan än i 1, 2 eller 6 §§ omnämnd jakträtt skulle godtagas vid jakt på rådjur. För att motverka att jakt bedrives på områden som visserligen uppfyller arealkravet på 150 hektar men vilka på grund av arrondering, säkerhetsförhållandena eller i övrigt är uppenbart olämpliga för jakt, föreslår landskapsstyrelsen vidare att 2 mom. ändras så att det uttryckligen stadgas att området skall vara lämpat för jakt, bland annat med hänsyn till säkerhetsförhållandena.

30 §. Enligt gällande lag är det endast den som erhållit tillstånd till jakt på älg som har rätt att bedriva sådan. Tillståndshavaren är alltså endast den i vars namn ansökan göres. Ändamåls-enlighetsskäl talar för att ifrågavarande tillstånd bör kunna beviljas flera skyttar gemensamt. Paragrafens 1 mom. föreslås ändrat sålunda att nämnda tillstånd även skall kunna beviljas flera sökande gemensamt. Vidare föreslås nämnda lagrum så förtydligat att de som vid älgjakt endast medverkar som hundförare eller drevkarlar ej behöver anhålla om ifrågavarande tillstånd.

Enligt paragrafens 2 mom. fordras för beviljande av tillstånd till älgjakt bl.a. att sökanden äger jakträtt på ett sammanhängande område av minst 300 hektar. I riket fordras ett område på minst

1.000 hektar för jakt på älg. I Sverige kräves ingen minimistorlek för markområde för bedrivande av jakt utan det ankommer på den tillståndbeviljande myndigheten (länsstyrelsen) att pröva huruvida tillstånd till jakt kan ges. Tillstånd får ges endast om området "med hänsyn till storlek och beskaffenhet i övrigt efter förhållandena i orten medger tillfredsställande vård av älgbeståndet".

Landskapsstyrelsen anser att ett markområde på 300 hektar är alltför litet för bedrivande av älgjakt och föreslår därför att minimigränsen höjes till 500 hektar.

Landskapsstyrelsen föreslår denna paragrafs 2 mom. så ändrat att även bevis över annan än i 1, 2 eller 6 §§ nämnd jakträtt skulle godtagas vid jakt på älg och att ett uttryckligt stadgande om att området skall vara väl lämpat för älgjakt intages.

30a §. I paragrafens 1 mom. intages en bestämmelse om olika avgift för vuxen älg och för kalv.

För att effektivera och i någon mån påskynda återbäringen av de erlagda avgifterna för icke fällda hjorddjur föreslår landskapsstyrelsen att tiden för inlämnande av ansökan om återbäring förkortas till trettio dagar efter jakttidens utgång.

30b §. På grund av att allt fler deltar i jakten på älg ökar antalet säkerhetsrisker, varför säkerhetsförbättrande åtgärder är påkallade. Enligt rådande praxis utses den, i vars namn tillstånd till älgjakt sökes, till jaktledare. Förfarandet, som äger motsvarighet i riket är av bl.a. säkerhetsskäl befogat. Då det kan anses som en brist att det inte finns några bestämmelser om jaktledare i lagen, föreslår landskapsstyrelsen att det intages bestämmelser om att det vid älgjakt skall finnas en jaktledare som ansvarar för de åtgärder som kräves för jaktens genomförande.

30c §. Av säkerhetsskäl föreslås att deltagare i älgjakt bör bära tydligt synlig klädsel.

34 §. Enligt paragrafens 1 mom. behöver inte innehavare av jakttillstånd anmäla till polismyndighet att rådjur eller älg skadskjutits förrän det skadskjutna djuret gått över till annans jaktområde eller blivit kvar i markerna efter jakttidens utgång. Detta förhållande måste betraktas som otillfredsställande såväl från viltvårds- som från djurskyddssynpunkt, enär det förekommer att mindre nogräknade skyttar underlåter att förfölja och försöka fälla djur som skadskjutits. För att om möjligt förhindra att dylikt sker, föreslås paragrafens 1 mom. så ändrat att där nämnda anmälan vid skadskjutning skall göras omedelbart. För att den före-

slagna utvidgade anmälningsplikten skall få åsyftad verkan föreslås vidare chefen för polisdistriktet få rätt att begränsa eller avbryta nämnda jakt tills det sårade djurets tillstånd blivit tillräckligt klarlagt.

41 §. Enligt paragrafens 3 mom. får fälla användas vid jakt på kråka och vissa däggdjur samt sax vid jakt på vissa trutarter. Eftersom jakt med fälla är att anse som en mer human fångstmetod än jakt med sax och då några viltvårdssynpunkter ej motiverar den uppdelning som föreligger mellan sagda fångstmetoder, föreslås att lagrummet ändras så, att jakt med fälla får bedrivas även på de trutarter på vilka jakt med sax är tillåten.

42 §. Ammunitions träffenergi mätes numera i Joule (J), varför paragrafens 1 mom. föreslås ändrat sålunda att 250 kpm utbytes mot 2452 J.

47 §. För undvikande av olägenheter vid bedrivande av exempelvis rådjursjakt föreslås i denna paragraf att skjutlave inte utan lov skall få uppsättas närmare än 25 meter från annans jaktområde.

47a §. I 37 § 1 mom. stadgas att hund ej får ströva omkring okopplad under den tid då jakt med drivande hund icke är tillåten. Enligt 23 § 1 mom. är jakt med användande av drivande hund beträffande vissa slag av villebråd begränsad dels i tiden och dels med avseende på det slag av hund som får användas. Emellertid existerar ej någon allmän bestämmelse beträffande den tid under vilken jakt med drivande hund är tillåten. Ej heller finns någon bestämmelse som begränsar användningen av drivande hund till jakt på visst eller vissa slag av villebråd. Härav följer att jakt med användande av drivande hund principiellt är tillåten året runt, vilket medför att bestämmelsen i 37 § 1 mom. i praktiken ej kan tillämpas.

För avhjälpande av förenämnda brist, föreslås att 7 kap. kompletteras med en ny 47a §, vari skulle stadgas att jakt med drivande hund finge bedrivas endast under tiden 25 oktober - 31 januari. Härvid föreslås dock göras det förbehållet att bestämmelsen skulle gälla endast såvida ej annat är föreskrivet beträffande jakt på visst slag av villebråd.

Den tid under vilken jakt med drivande hund föreslagits få äga rum, sammanfaller med den för närvarande gällande tiden för jakt på hare. Valet av tid motiveras av viltvårdssynpunkter.

-7-

50 §. Enligt paragrafens 1 mom. får den som saknar jaktkort i regel ej bedriva jakt på villebråd. Med villebråd avses enligt gällande rätt de i 23 § 1 och 2 mom. angivna djurarterna. Att möss, råttor och sorkar således betraktas som villebråd, för vilkas fångande jaktkort erfordras, bör anses som oändamålsenligt. Med anledning härav föreslår landskapsstyrelsen 1 mom. så ändrat att skyldighet att lösa jaktkort ej skall föreligga då fråga är om avlivande av dessa arter. Vidare föreslås 1 mom. förtydligat sålunda att jaktkort icke heller krävs då undantag från fridlysning beviljas för vetenskapligt ändamål, med stöd av 22 § landskapslagen om naturvård (41/77) såsom t.ex. vid märkning av fåglar.

Enligt paragrafens 3 mom. utgör jaktkortsavgiften per år 25 mark för person som är bosatt i landskapet och 100 mark för person som är bosatt utom landskapet. Avgifterna har varit oförändrade sedan den 1 augusti 1975. Med hänsyn till den allmänna kostnadsutvecklingen sedan dess är en mindre höjning av avgifterna befogad. För att i framtiden undvika den omständliga procedur som är förknippad med en avgiftsförhöjning föreslås att landskapsstyrelsen ges rätt att fastställa avgifternas storlek, varvid avgifterna skulle fastställas med iakttagande av att personer bosatta utom Åland skall erlägga en högre avgift än personer som är bosatta inom landskapet.

Enligt paragrafens 4 mom. kan inte en utom landskapet bosatt person lösa jaktkort utan att förete intyg över att han äger av landskapsstyrelsen föreskriven kännedom om jaktbestämmelserna. Nämnade intyg erhålles efter avläggande av s.k. jägarexamen. För att underlätta jaktutbytet med riket och de övriga nordiska länderna föreslås ifrågavarande mom. så ändrat att i dessa länder bosatta personer skall kunna lösa jaktkort i landskapet om de avlagt jägarexamen i något av de nordiska länderna.

59 §. I paragrafens 2 mom. stadgas såsom påföljd vid olovlig jakt på älg eller rådjur bl.a. skyldighet att erlægga i lagen om stämpelskatt stadgad avgift för tillstånd att fälla ifrågavarande djur. Då fråga här är om straffpåföljd skall ifrågavarande avgift tillfalla staten och ej landskapet. Emellertid uppbärs avgifterna ej längre i form av stämpelskatt, varför hänvisningen till stämpelskattelagen är felaktig. Fördenskull föreslås att lagrummet ändras så att däri endast anges att vederbörande är skyldig att till staten erlægga avgift enligt de i riket gällande reglerna.

I förenämnda lagrum stadgas att olovlig jakt på bl.a. svan kan bestraffas med fängelse. Eftersom denna påföljd bör anses alltför sträng, föreslås att lagrummet ändras så att svanen utgår ur förteckningen över de djurarter på vilka olovlig jakt kan medföra fängelsestraff. Härigenom skulle olovlig jakt på svan komma att straffas enligt paragrafens 1 mom., vilket innebär att strängare straff än böter ej skulle kunna följa.

62 §. I paragrafen anges bl.a. de förutsättningar som skall vara för handen för att lovligen fällt villebråd skall tillfalla någon annan än vederbörande jägare. Beträffande älg och rådjur föreligger härvidlag speciella förutsättningar, varom stadgas i 5 kap. Paragrafens 3 mom. innehåller en hänvisning till reglerna i sagda kapitel. Emellertid avser hänvisningen enbart älg, vilket beror på att i 5 kap. tidigare ingick endast bestämmelser beträffande älgjakt. Då kapitelinnehållet i samband med införandet av rådjursjakten ändrades, förbisåg man behovet av ändring av ifrågavarande lagrum. Fördenskull föreslås att den i lagrummet ingående hänvisningen kompletteras så att den kommer att avse även rådjur.

Med hänvisning till det anförda förelägges Landstinget till antagande

L a n d s k a p s l a g
angående ändring av landskapslagen om jakt.

I enlighet med landstingets beslut

upphäves 4 § landskapslagen den 25 mars 1965 om jakt (10/65)

och

ändras 3 § 1 mom., 21 § 2 mom., 23 § 1 och 3 mom., 26 § 1 mom., 29 §, 30 §, 30a §, 34 § 1 mom., 41 § 3 mom., 42 § 1 mom., 50 § 1, 3 och 4 mom., 59 § 2 mom. och 62 § 3 mom., av dessa lagrum 23 § 1 mom. och 30 § sådana de lyder i landskapslagen den 16 augusti 1978 (53/78), 23 § 3 mom., 29 § 1 mom. och 50 § 3 och 4 mom. sådana de lyder i landskapslagen den 29 augusti 1975 (43/75), 29 § 2 mom. sådant det lyder i landskapslagen den 14 april 1977 (27/77), 30a § sådan den lyder i landskapslagen den 17 augusti 1976 (42/76) samt 26 § 1 mom., 34 § 1 mom., 41 § 3 mom., 50 § 1 mom. och 59 § 2 mom. sådana de lyder i landskapslagen den 17 november 1971 (52/71) samt

fogas till lagen nya 25a, 30b, 30c och 47a §§ samt till 47 § ett nytt 2 mom., som följer:

3 §.

Såvida ej annat följer av bestämmelserna i 11 §, tillkommer jakträtten på landskapet tillhörigt område landskapet. Följer ej annat av lag, avtal eller annan orsak, får jakträtten utarrenderas eller upplåtas enligt tillstånd. Företråde bör härvid ges orsbsbefolkningen och den befolkning som saknar jakträtt.

- - - - -

21 §.

- - - - -

Vid jakt skall bestämmelserna i landskapslagen om naturvård och på grund därav meddelade föreskrifter iakttagas.

- - - - -

23 §.

Jakt får under nedannämnda tider bedrivas på följande slag av villebråd:

Jakttider

Slag av villebråd

hela året

tamduva, bisam, hermelin, mink, fälthare, mårddhund, vitsvansad hjort; för jakt på vitsvansad hjort, fälthare och mårddhund får under tiden 1.10 - 31.1 användas drivande hund, dock så att för jakt på vitsvansad hjort får ej användas drivande hund vars mankhöjd överstiger 28 centimeter och ej heller annat vapen eller annan ammunition än sådana som föreskrivits för jakt på älg.

15.3. - 15.4.

hane av knipa och storskrake

1.4. - 25.5.

alfågel, sjöorre och skäggdopping

10.4. - 15.4.

hane av ejder, de år landskapsstyrelsen så besluter

1.5. - 25.5.

morkulla samt hane av knipa, storskrake, småskrake, ejder, svärta och vigg

1.6. - 30.11

gråsäl och vikarsäl

1.7. - 15.4.

räv, med drivande hund dock endast under tiden 25.10. - 31.1.

1.8. - 10.9.

grågås, enligt särskilt tillstånd

1.9. - 31.12

gräsand, skedand, bläsand, stjärtand, kricka, årtä, vigg, knipa, brunand, alfågel, sjöorre, storskrake, småskrake, skäggdopping, sothöna och morkulla

1.9. - 30.4.

ringduva

- 15.9 - 24.10 rådjur enligt särskilt tillstånd, med drivande hund dock endast under tiden 1 - 24.10, varvid hundens mankhöjd ej får överstiga 28 centimeter
- 25.10 - 31.1 hare, järpe och orrtupp
- 1.11 - 20.12 älg enligt särskilt tillstånd, varvid drivande hund vars mankhöjd överstiger 28 centimeter, ej får användas.

- - - - -

Jakt under tiden 15 mars - 25 maj får bedrivas endast av person som har sin i lagen om befolkningsböcker (FFS 141/69) avsedda hemort inom landskapet Åland. Landskapsstyrelsen äger dock rätt att då synnerliga skäl föreligger efter prövning i enskilda fall bevilja även annan person rätt att för viss tid bedriva här avsedd jakt. Ansökan som avser erhållande av sådan rätt skall vara landskapsstyrelsen tillhanda senast den 31 januari det år jakten är avsedd att bedrivas.

- - - - -

25a §.

Visar sig särskild fridlysning av holme eller ögrupp nödvändig för förökningen av fåglar som enligt 23 § 1 mom. är villebråd kan landskapsstyrelsen, om markägaren det begär förordna att vistelse på området utan landskapsstyrelsens tillstånd är vid vite förbjuden under tiden 15 april - 31 juli.

26 §.

Bon, ägg och ungar av i 23 § nämnda fåglar med undantag av fiskmå, gråtrut, havstrut, silltrut, kråka, kaja och skata får icke rubbas eller skadas eller eljest störas under häckningstiden. Lag samma vare angående annat villebråds bon och ungar, då jakt på sådant villebråd är förbjuden.

- - - - -

29 §.

Jakt på rådjur får bedrivas endast med tillstånd av landskapsstyrelsen. Tillståndet meddelas för visst område och år. I tillståndet skall angivas antalet djur som får fällas.

Ansökan om tillstånd till jakt på rådjur skall ingivas till landskapsstyrelsen senast den 1 augusti. Vid ansökan skall vara fogad utredning om att sökanden innehar i 1,2 eller 6 §§ avsedd jakträtt på ett sammanhängande markområde, vilket omfattar minst 150 hektar och i övrigt är väl lämpat för jakt, eller att han av innehavaren av sådan jakträtt skriftligen erhållit rätt till rådjursjakt. Området skall utmärkas på karta i skala 1:20.000. Av särskild orsak kan landskapsstyrelsen dock bevilja tillstånd till jakt även inom område av mindre ytvidd än ovan angivits.

30 §.

Jakt på älg får bedrivas endast med tillstånd av landskapsstyrelsen. Tillståndet, som kan beviljas flere sökande gemensamt, meddelas för visst område och år. I tillståndet skall angivas antalet djur som får fällas. Däri kan ytterligare föreskrivas villkor med avseende på djurens ålder eller kön. De som vid älgjakt endast medverkar som hundförare eller drevkarlar behöver ej landskapsstyrelsens tillstånd därtill.

Ansökan om tillstånd till jakt på älg skall vara landskapsstyrelsen tillhanda senast den 1 oktober det år jakten är avsedd att bedrivas. Vid ansökan skall vara fogad utredning om att sökandena innehar i 1, 2 eller 6 §§ avsedd jakträtt på ett sammanhängande markområde, vilket omfattar minst 500 hektar och i övrigt är väl lämpat för jakt på älg, eller att de av innehavare av sådan jakträtt skriftligen erhållit rätt till älgjakt, karta i skala 1:20.000 över området samt bevis, utfärdad av person som landskapsstyrelsen förordnat för ändamålet, att var och en som söker besitter sådan skjutskicklighet som erfordras för bedrivandet av jakten. Såvida jakten är avsedd att bedrivas på holme eller enbart på sökandens egen mark ävensom annars då särskilda skäl föreligger, får tillstånd till jakt beviljas oaktat det område där jakten är avsedd att bedrivas till ytvidden understiger 500 hektar.

30a §.

För jakt på älg och rådjur skall till landskapet erläggas avgift vars storlek fastställs av landskapsstyrelsen. För jakt på älgkan uppbäras olika avgift för vuxna djur och för kalvar.

I 1 mom. avsedd avgift skall erläggas för varje djur som sökanden erhållit tillstånd att fälla. Har sökanden efter utgången av den tid tillståndet gäller ej fällt så stort antal djur som medgivits i tillståndet, äger han rätt att på ansökan återfå de erlagda avgifterna till den del de hänför sig till djur som icke fällts. Sådan ansökan skall inlämnas till landskapsstyrelsen inom trettio dagar från utgången av tillståndets giltighetstid, vid äventyr att rätten att återfå avgiften förfaller.

30b §.

Vid älgjakt skall finnas en jaktledare. Landskapsstyrelsen utser en av de i 30 § nämnda sökandena till jaktledare samt en ersättare för denne.

Jaktledare skall:

1) planera jakten så att villkoren i tillståndet att fälla älg ävensom gällande bestämmelser om älgjakt blir behörigen beaktade;

2) tillse att de som deltagar i jakten i egenskap av skyttar har sin beväpning jämte patroner i behörigt skick och att de medför tillstånd att bära vapen samt jaktkort, vilket även hundförare skall förete;

3) kontrollera att de som deltagar i jakten äger kännedom om villkoren för tillståndet att fälla älg och om övriga erforderliga bestämmelser rörande jakten;

4) meddela dem som deltar i jakten tillräckliga och klara föreskrifter angående säkerhetsåtgärder;

5) vid jakt i sällskap personligen övervaka och vid annan jakt på annat sätt ombesörja och försäkra sig om att säkerhetsföreskrifterna och bestämmelserna rörande jakten iakttages.

Den som deltar i jakt på älg är skyldig att rätta sig efter de föreskrifter rörande jakten, som meddelas av jaktledaren, vid äventyr att denne förbjuder honom att jaga.

Vad ovan är stadgat om jaktledaren gäller även ersättare, som trätt i hans ställe.

30c §.

Alla som deltar i älgjakt skall använda huvudbonad eller överdrag på sådan i röd eller orangeröd färg samt tydligt synlig väst, rock eller annat motsvarande klädesplagg.

34 §.

Angående rådjur eller älg, som under jakttid sårats, bör tillståndshavare ofördröjligen göra anmälan hos ortens polismyndighet och hos dem, som har jakträtt på området. Chefen för polisdistriktet har, för att förhindra fällande av flera rådjur eller älgar än det meddelande tillståndet förutsätter, rätt att begränsa jakt som sker på grund av ifrågavarande tillstånd eller att avbryta den, tills det sårade djurets tillstånd blivit tillräckligt klarlagt.

41 §.

Utan hinder av bestämmelserna i 1 mom. är det tillåtet att med ägarens eller jakträttsinnehavarens samtycke använda av vederbörande myndighet godkänt gift för bekämpning av möss, råttor och sorkar samt sax eller fälla för fångst av gråtrut, havstrut och silltrut ävensom fälla för fångst av bisam, hermelin, kråka, mink, möss, råttor, räv, sorkar och förvildad katt.

42 §.

Vid älgjakt får ej begagnas helmantelkula eller blykula, ej heller oräfflat vapen eller gevär, vars patrons kulvikt är mindre än 10 gram och kulans träffenergi på 25 meters avstånd, mätt från pipans mynning, är mindre än 2452 joule. (E 25 = 2452 J).

47 §.

Vettar får ej utan lov utsättas närmare än 100 meter och bulvan för jakt på orre närmare än 50 meter från annans jaktområde.

Skjutlave får ej utan lov uppsättas närmare än 25 meter från annans jaktområde.

47a §.

Såvida ej annat är föreskrivet beträffande jakt på visst slag av villebråd, är jakt med drivande hund tillåten endast under tiden 25 oktober - 31 januari.

50 §.

Den som avser att bedriva jakt på i 23 § avsett villebråd med skjutvapen eller annat fångstmedel eller med användande av hund eller annat för jakt övat djur är skyldig att lösa jaktkort. Sådan skyldighet föreligger dock ej då fråga är om avlivande av möss, råttor och sorkar eller sådana djur som avses i 13 och 14 §§ eller om åtgärd som avses i 28 § 2 mom. eller för åtgärd som i vetenskapligt syfte vidtages med stöd av 22 § landskapslagen om naturvård.

Avgiften för jaktkort fastställs av landskapsstyrelsen. Vid fastställandet av avgiften skall iakttagas att person som är bosatt i landskapet skall erlägga lägre avgift än person som är bosatt utom landskapet. I avgiften ingår jägaransvarsförsäkring.

Person som första gången löser jaktkort skall förete av jaktvårdsförening tillsatt examinatorns intyg över att han äger av landskapsstyrelsen föreskriven kännedom om landskapslagen om jakt och övriga jaktbestämmelser. Om ifrågavarande person är bosatt i riket eller i annat nordiskt land kan, dock där erhållen motsvarighet till nämnda intyg i stället företes.

59 §.

Den som olovligen dödar, sårar eller fångar älg eller rådjur straffas med böter eller fängelse i högst ett år. För djur som fällts skall den dömda ytterligare åläggas erlägga avgift till staten enligt i riket stadgade grunder.

62 §.

Angående jakt på älg och rådjur är stadgat i 5 kap.

Denna lag träder i kraft den 1 mars 1979.

Mariehamn den 22 december 1978.

L a n t r å d

Extra lagberedningssekreterare

Alarik Häggblom
Alarik Häggblom
Sigurd Lindvall
Sigurd Lindvall.